

Arrest

nr. 169 285 van 7 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 januari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. RODRIGUEZ, die loco advocaat P. BURNET verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 juli 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 14 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.07.2013 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart dat hij de aanvraag niet kan richten vanuit zijn land van herkomst omdat zijn leven daar ernstig gevaar zou lopen en dat een terugkeer naar haar land van herkomst een schending zou zijn van het artikel 3 EVRM. Wat de vermeende schending van dit artikel betreft, dient te worden opgemerkt dat de bescherming verleend via het artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Ook het aangehaalde artikel 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontferende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het EVRM.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Verder beweert betrokkene van 2006 in België te zijn. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur is bijgevolg geen buitengewone omstandigheden (RvS 24 oktober 2001, nr 100.223).

Verder verklaart betrokkene dat een terugkeer naar zijn land van herkomst in zijn stadium van integratie een werkelijk trauma zou betekenen. De elementen van integratie behoren echter tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.

De advocaat van betrokkene beweert dat het verblijf van betrokkene geregulariseerd dient te worden omdat zijn situatie gelijkaardig zou zijn met andere dossiers. Het is aan de verzoeker om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog zijn met degene waaraan hij refereert.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.“

1.3. Op 14 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

(...)

wordt een inreisverbod voor 3 (drie) jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 11.10.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd 14.06.2013, aan betrokkene betekend op 11.10.2013

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar de vreemdeling gedurende een lange periode zich in illegaal verblijf heeft genesteld.”

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij in hetzelfde verzoekschrift twee beslissingen aanvecht die op een verschillende rechtsgrond zijn gesteund, enerzijds de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en anderzijds het inreisverbod. De verwerende partij meent dat er geen verknochtheid bestaat tussen de beide beslissingen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verwerende partij het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig heeft geacht om voor de aflevering van de bijlage 13sexies, die *in casu* een beslissing houdende het opleggen van een inreisverbod omvat, te wachten tot werd beslist over de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van de bijlage 13sexies, en

een eventuele vernietiging van de beslissing dienaangaande derhalve evenzeer. Deze vaststelling volstaat om de verknochtheid tussen de verschillende aangevochten beslissingen aan te nemen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheids-, vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel, alsook het criterium van de redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen. Zij betoogt tevens dat er sprake is van "een manifest foutieve beoordeling".

3.1.1. Haar eerste middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“• Artikel 62 van de wet van 15/12/1980 stelt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed"

• De vermelde wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen stelt:

Artikel 2:

"De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd."

Artikel 3:

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn

• Het principe van behoorlijk en zorgvuldig bestuur houdende o.a. de beginselen van redelijkheid - billijkheid, proportionaliteit, rechtmatig vertrouwen en voorzorg, houdt in dat de overheid zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden. De beslissing dient zich te baseren op informatie die correct werd verkregen. De overheid dient zich ervan voldoende te vergewissen en te informeren teneinde een beslissing te nemen met volle kennis ter zake. De overheid dient tót een beslissing te komen op basis van een volledig en adequaat onderzoek van het concreet geval in redelijkheid en in billijkheid.

EN DOORDAT.

De eerste bestreden beslissing stelt dat de aangehaalde buitengewone omstandigheden in verzoekers regularisatieaanvraag geen buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980.

TERWIJL.

1. Overwegende dat de ingeroepen wettelijke bepalingen aangeven dat elke administratieve beslissing volledig, voldoende en concreet moet gemotiveerd worden.

Dat de formele motivering, gepreciseerd in artikel 3 van de wet van 29/07/1991, adequaat moet zijn.

Dat het principe van behoorlijk en zorgvuldig bestuur houdende o.a. de beginselen van redelijkheid - billijkheid, proportionaliteit, rechtmatig vertrouwen en voorzorg, houdt in dat de overheid zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden. De beslissing dient zich te baseren op informatie die correct werd verkregen. De overheid dient zich ervan voldoende te vergewissen en te informeren teneinde een beslissing te nemen met volle kennis ter zake. De overheid dient tot een beslissing te komen op basis van een volledig en adequaat onderzoek van het concreet geval in redelijkheid en in billijkheid.

Dat de naleving van deze vereiste moet geëvalueerd worden in functie van het principiële doel van de wet van 1991, zijnde, « toelaten aan degene wie de administratieve bestuurshandeling betreft om de redenen in feite en in rechte te begrijpen die de administratie ertoe geleid hebben de betreffend beslissing te nemen en bijgevolg hem toelaten de wettelijkheid en pertinentie van deze beslissing beter te kunnen ». (vrije vertaling, C.E., 14 juni 2002, n° 107.842)

Dat de bedoeling van de vermelde wettelijke bepaling ook neerkomt op het verplichten van de administratie om "de rechter een grondige basis te bieden voor zijn legaliteitscontrole" en dat "de algemene verplichting om de administratieve handelingen te motiveren eveneens een essentiële

garantie uitmaakt voor de goede werking, namelijk de legaliteitscontrole van de administratieve bestuurshandelingen" (vrije vertaling, Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

Dat E. Cerexhe en J. Vande Lanotte herhalen dat wanneer het beslissingen betreft die het voorwerp hebben uitgemaakt van discussies over dewelke de overheid een grote appreciatiemarge beschikken, de motivering moet gedetailleerd zijn.

2. Overwegende dat de overheid dient rekening te houden bij de totstandkoming van haar beslissingen met het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van openbaar bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen die door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt, zo mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar af anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen in het bestuur stellen, te misleiden. (Zie ook Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285)

Als zodanig vormt het beginsel een tegenwicht voor de geringere voorspelbaarheid van het bestuursoptreden ten gevolge van de aan het bestuur toekomende beleidsvrijheid.

(M. VAN DAMME en A. WIRTGEN, "het rechtszekerheids - en vertrouwensbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed) in *Administratieve rechtsbibliotheek, Beginselen van behoorlijk bestuur*, 2006, Die Keure, p. 349 e.v.).

De Raad van State omschrijft het vertrouwensbeginsel als "één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan " (zie o.m. R. v. St. Eeckhout, nr. 32.893 van 28 juni 1989; vzw Vlaams Centrum voor Levensvorming, nr. 129.541,22 maart 2004).

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1999, 53-54)

Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt, nr. 58.328, dd. 23 februari 1996).

Dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THUIS, nr 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996; LAMBRECHTS, W., *Geschillen van bestuur*, Kluwer, Antwerpen, 1988 ,43).

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, verzoeker toelaten de reden te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 191.585, 18 maart 2009).

3. Overwegende dat de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden de verplichting omvat voor de verzoeker om aan te tonen dat het voor hem onmogelijk is, of bijzonder moeilijk, om terug te keren naar zijn land van herkomst om er de nodige machtiging tot verblijf te vragen. (in deze zin : RW 9.628, 9 april 2008, onuitgegeven; RW n° 5.616, 10 januari 2008, onuitgegeven; RW n°7.722, 22 februari 2008, onuitgegeven).

De Raad van State verduidelijkt het volgende: "de buitengewone omstandigheden zijn geen gevallen van overmacht, het volstaat dat verzoeker aantoont dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst om er een machtiging te vragen" (R.v.S., arrest n° 93760, 6 maart 2001, R.D.E. januari - februari - maart 2001, n°I 13,217).

Meer bepaald, is de buitengewone omstandigheid een omstandigheid die de vreemdeling, die zich op het Belgische grondgebied bevindt, verhindert tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst om er de formaliteiten te vervullen nodig voor het indienen van een aanvraag tót machtiging van verblijf.(R.v.S., arrest n°74880, 30/06/1998, RDE, april/mei/juni 1998, p.229).

Het volstaat om eraan te herinneren dat het aan de overheid is om te oordelen, in elk geval afzonderlijk, over het buitengewone karakter van de aangebrachte omstandigheden, dit terwijl het vaststaat dat het onderzoek van de aanvraag twee aspecten bevat, zijnde de ontvankelijkheid en de grond van de zaak. Dit sluit op generlei wijze uit, zoals in onderhavig geval. dat éénzelfde feit tegelijkertijd een bijzondere omstandigheid uitmaakt die een aanvraag in België verantwoordt en een reden is die de

verblijfsmachtiging toelaat. (RW n°8.749, 14 maart 2008, onuitgegeven en RW n°10.841, 30 april 2008, onuitgegeven).

In zoverre de Minister of zijn afgevaardigde in zijn onderzoek naar bijzondere omstandigheden, over een grote appreciatiebevoegdheid beschikt waar de Raad van State zich niet in de plaats mag stellen, zij er niet minder toe gehouden is om haar beslissing te motiveren en te verantwoorden, rekening houdend met alle elementen eigen aan het geval wat haar voorgelegd is (RVV n°7.839, 26 februari 2008, onuitgegeven - in deze zin eveneens:

RW 11.640, 23 mei 2008, onuitgegeven; 12.935 van 20 juni 2008, onuitgegeven).

Dat daarenboven de bepaling van artikel 9bis geen enkele aanduiding geeft welke omstandigheden tót een positieve beslissing kunnen leiden en ook niet aangeeft welke omstandigheden al dan niet als buitengewone omstandigheden in de ontvankelijkheid of ten gronde in aanmerking kunnen worden genomen.

Dat in toepassing van de aangevoerde middelen ook het geheel van de elementen, en zonder onderscheid, de onmogelijkheid tot terugkeer of bijzondere moeilijkheid kunnen aantonen en dus het alle elementen samen moeten beoordeeld worden.

4. De bestreden beslissing is echter onbegrijpelijk. Zo stelt de 5e paragraaf :

"Verder beweert betrokkene van 2006 in België te zijn. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld alle redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur is bijgevolg geen buitengewone omstandigheden (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223).n . Namelijk elke motivering op dit punt is afwezig.

Verwerende partij herneemt en erkent alvast het lang verblijf van verzoeker. Dit element kan ook niet betwist worden gezien de voorafgaande verblijfsprocedures van verzoeker, en alle documenten manifest aanwezig in het administratief dossier. Waaronder de aankomstverklaring en daarop volgende bewijzen van verblijf.

Zij bevestigt vervolgens het theoretische verschil tussen redenen om een verblijfsvergunning toe te staan en redenen om de indiening van de aanvraag in België te rechtvaardigen. En poneert en concludeert daarop "de verblijfsduur is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid", zonder meer.

Waarom niet ? En meer, waarom in verzoekers geval niet. Daar heeft verzoeker het raden naar.

Verwerende partij geeft nog één enkele verwijzing naar een arrest van de Raad van State d.d. 2001 mee. Verwerende partij stelt twee paragrafen verder ook dat bij verwijzing naar andere dossiers de overeenkomstigheid van de situatie of de analogie van de omstandigheden ervan moeten aangetoond worden. Hetzelfde geldt dan logisch ook wat betreft een losse en algemene verwijzing naar een arrest...

Dat dan ook moet vastgesteld worden dat elke specifieke/concrete motivering aangaande dit jarenlang verblijf in casu afwezig blijft.

Dat de formele motivering, gepreciseerd in artikel 3 van de wet van 29/07/1991, nochtans adequaat moet zijn.

Dat de naleving van deze vereiste moet geëvalueerd worden in functie van het principiële doel van de wet van 1991, zijnde, « toelaten aan degene wie de administratieve bestuurshandeling betreft om de redenen in feite en in rechte te begrijpen die de administratie ertoe geleid hebben de betreffend beslissing te nemen en bijgevolg hem toelaten de wettelijkheid en pertinentie van deze beslissing beter te kunnen begrijpen ». (vrije vertaling, C.E., 14 juin 2002, n° 107.842)

Dat de bedoeling van de vermelde wettelijke bepaling ook neerkomt op het verplichten van de administratie om "de rechter een grondige basis te bieden voor zijn legaliteitscontrole" en dat "de algemene verplichting om de administratieve handelingen te motiveren eveneens een essentiële garantie uitmaakt voor de goede werking, namelijk de legaliteitscontrole van de administratieve bestuurshandelingen" (vrije vertaling, Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

Dat E. Cerexhe en J. Vande Lanotte herhalen dat wanneer het beslissingen betreft die het voorwerp hebben uitgemaakt van discussies over dewelke de overheid een grote appreciatiemarge beschikken, de motivering moet gedetailleerd zijn.

Overwegende dat de bestreden beslissing te dien einde dus niet wettelijk gemotiveerd werd daar zij eigenlijk geen enkele motivering vermeldt.

Dat wettelijke fouten een manifest probleem van interne legaliteit met zich meebrengen die niet conform is aan het principe van interne motivering van elke administratieve akte en bijgevolg een schending uitmaakt van de externe legaliteit van de akte en van de artikelen 62 van 15 december 1980 en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Dat deze fouten op de legaliteit en vereiste motivering ook een schending uitmaken op het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Temeer daar artikel 9bis namelijk geen enkele bepaling geeft of beperking van het begrip buitengewone omstandigheden.

3. In de 6e paragraaf van de bestreden beslissing wordt gemotiveerd :

" Verder verklaart betrokkene dat een terugkeer naar zijn land van herkomst in zijn stadium van integratie een werkelijk trauma zou betekenen. De elementen van integratie behoren echter tôt de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld."

Verzoeker is verbaasd over deze motivering daar deze niet correct is.

Inderdaad, verwerende partij maakt hier een onbegrijpelijk onderscheid, en beperkt de elementen van integratie tot het aspect van de gegrondheid.

Dat verzoeker echter in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf duidelijk deze elementen heeft aangegeven onder de noemer 'Buitengewone omstandigheden dewelke de aanvraag in België verantwoorden' (ontvankelijkheid), en diezelfde omstandigheden heeft hernomen onder de noemer 'Buitengewone omstandigheden dewelke de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf verantwoorden' (ten gronde).

Dat, ter herhaling, eenzelfde feit tegelijkertijd een bijzondere omstandigheid kan uitmaken die een aanvraag in België verantwoordt en een reden is die de verblijfsmachtiging toelaat en dat artikel 9bis geen enkele aanduiding geeft welke omstandigheden al dan niet als buitengewone omstandigheden in de ontvankelijkheid in aanmerking kunnen worden genomen.

Dat verzoeker dan ook niet kan begrijpen waarom een deel van deze elementen niet pertinent wordt bevonden in het kader van de ontvankelijkheidsfase. Aangezien de elementen bovendien als geheel in dit kader naar voor werden gebracht in zijn regularisatieaanvraag.

Dat ook net het geheel van de elementen de onmogelijkheid tot terugkeer of bijzondere moeilijkheid aantoont.

In casu dient te worden vastgesteld dat verwerende partij echter de verscheidene omstandigheden, zijnde enerzijds onder meer het lang verblijf en anderzijds de integratie, niet als geheel onderzoekt.

Dergelijke motivering maakt geen correcte motivering uit in de zin van de bovenstaande principes en jurisprudentie.

Desondanks worden in casu worden de elementen van integratie niet betwist en evenmin als onvoldoende beschouwd, maar volledig buiten beschouwing gelaten.

Dat de houding van verweerster in huidig dossier gewoon onbegrijpelijk, manifest onredelijk en ongegrond is !

Dat zij nalaat te motiveren waarom de elementen niet (als geheel) onderzocht werden en ook geenszins aangeeft op welke basis of om welke reden deze wel kunnen/zullen onderzocht worden bij de beoordeling van het gegrond karakter van de aanvraag, maar niet van haar ontvankelijk karakter.

Dat de gegeven motivering bijgevolg in strijd is met de in het middel opgeworpen bepalingen.

Dat het, gelet op het voorgaande, aan verzoeker toekomt van de administratie te eisen dat zij aangeeft in welke mate en om welke reden de aangehaalde elementen niet weerhouden zouden kunnen worden als buitengewone omstandigheid.

Dat verwerende partij echter nalaat hierop te antwoorden en in deze niet voldoet aan haar motiveringsplicht.

Elke argumentatie en vereiste evaluatie ten aanzien van de elementen van verzoekers aanvraag blijkt dus nog steeds afwezig.

Dat de beslissing dan ook een schending uitmaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

4. Overwegende dat verweerster dus nalaat de aangetoonde vergevorderde integratie (zie vorige verblijfsaanvragen, sociaal en professioneel : getuigenissen, arbeidscontract, werkbelofte, ...) in aanmerking te nemen of zelfs maar te onderzoeken, en elke gegronde motivering afwezig blijkt.

De bestreden beslissing motiveert niet afdoende waarom verzoekers integratie of lang verblijf geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken.

Er wordt enerzijds enkel één conclusiezin (paragraaf 5) zonder reden of redenering opgegeven, en anderzijds een foutieve motivering (paragraaf 6) gegeven die aantoont dat de analyse van verzoekers dossier niet correct is gebeurd.

Dat de bestreden beslissing dan ook geen enkele analyse dienaangaande kan stellen.

Deze elementen worden hernomen in de motivering van de beslissing en dus erkend.

Verwerende partij is bijgevolg wel verplicht hierop te antwoorden, maar de concrete motivatie is niet afdoende.

Bovendien geeft de bestreden beslissing een motivering weer in verschillende delen en toont zij evenmin een globale analyse aan. Terwijl de verschillende elementen een geheel vormen en net als geheel de aanvraag tot verblijf staven.

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, verzoekers toelaten de reden te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 191.585, 18 maart 2009).

Aan de hand van voorliggende motivering kan verzoeker onmogelijk afleiden waarom hij niet valt onder de toepassingsvoorwaarden van artikel 9bis.

In die zin maakt de bestreden beslissing dan ook een schending van de motiveringsplicht uit.

De aanvraag dient nochtans in haar geheel te worden onderzocht, waarna de beslissing een reëel evenwicht dient na te streven tussen het individuele en openbare belang overeenkomstig de beginselen van proportionaliteit en redelijkheid.

Deze belangenafweging blijkt absoluut niet uit de beslissing.

Verzoeker ziet dan ook niet hoe de evaluatie van zijn persoonlijke situatie heeft plaatsgevonden.

Deze evaluatie blijkt gewoon afwezig.

De wettelijke bepalingen uiteengezet in het enig middel leggen een correcte, formele, duidelijke, precieze, geldige en voldoende motivering op.

Dat deze geciteerde wettelijke bepalingen in het middel dan ook manifest miskend zijn.

In de mate dat de beslissing gebaseerd is op « type » antwoorden en foutieve beweringen, besluit verweerster wel gemakkelijk tot weigering van de aanvraag.

De beslissing en haar bijlage zijn ontegensprekelijk twee totaal stereotiepe documenten.

Dat de principes van behoorlijk bestuur iedere normaal zorgvuldige administratie oplegt haar appreciatiebevoegdheid uit te oefenen als een normaal voorzichtig en redelijk bestuur, rekening houdend met het wettelijkheidsbeginsel.

Dat de manifest verkeerde appreciatie of gewoon afwezigheid van appreciatie een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel dat het bestuur verbiedt te handelen tegen alle redelijkheid in.

Dat elke administratieve rechtshandeling gebaseerd moet zijn op exacte juridische en feitelijke motieven, ook redelijk en wettelijk toegelaten.

Dat deze regel zich opdringt aan de administratie ook al beschikt zij over een uitgebreide discretionaire appreciatiebevoegdheid.

Dat ze oplegt dat de administratie handelt overeenkomstig de wetten en algemene rechtsprincipes die haar de bevoegdheid geven staven.

Dat de genomen beslissing aantoont dat de auteur ervan wel beschikte over het geheel van de elementen, nuttig voor een ernstige analyse van verzoekers aanvraag, maar deze gewoon niet afdoende onderzocht of een motivering geeft waarom de aangehaalde elementen geen motieven voor regularisatie inhouden.

Dat de gegeven motivatie dus in strijd is met artikel 9bis van de Wet van 15/12/1980 doordat eigenlijk 2 een enkele motivering werd gegeven ten aanzien van verzoekers opgeworpen elementen.

Dat eveneens moet worden vastgesteld dat het artikel 62 van de Wet van 15/12/1980 en de artikelen 23 en 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen geschonden zijn doordat de motivering absoluut onvoldoende blijkt te zijn in casu.

Dat dit gebrek aan voorzichtigheid en grondige analyse een schending uitmaakt op de adequate motivering ten aanzien van de opdrachten van elk van de partijen in het licht van de voormelde wetsbepalingen.

Dat de plicht tot voorzichtigheid waartoe elke behoorlijke administratie gebonden is dus geschonden is en dat de bestreden beslissing wel degelijk ernstige gevolgen kan hebben voor verzoeker.

ZODAT.

De eerste bestreden beslissing een manifeste schending uitmaakt van artikel 9bis van de Wet van 15/12/1980 en vernietigd dient te worden.

Dat het eerste middel gegrond is.”

3.1.2. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich wat betreft “*het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel*” beperkt tot een louter theoretische uiteenzetting. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid echter “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Hoewel het verzoekschrift op dit punt wel een omschrijving bevat van de geschonden geachte rechtsregel, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij nergens in haar betoog verduidelijkt op welke wijze de bestreden beslissing de voornoemde beginselen zou schenden.

In zoverre de verzoekende partij de schending zou wensen aan te voeren van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, is het middel dan ook onontvankelijk.

3.1.3. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verduidelijkt de begrippen ‘*bestuurshandeling*’, ‘*bestuur*’ en ‘*bestuurde*’ voor de toepassing van deze wet. De in de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

In de motivering van de beslissing van 14 november 2013 wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, immers uiteengezet dat de door verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post

bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens nader toegelicht waarom de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Deze motivering is volledig, pertinent en draagkrachtig. Zij laten de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Met het uitvoerige theoretische betoog maakt de verzoekende partij niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

3.1.4. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitevaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Ook wat het redelijkheidsbeginsel betreft dient er op te worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.5. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens door de verzoekende partij wordt aangevoerd.

Artikel 9bis, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van

deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Vooraf en als algemeen principe dient te worden gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.).

De toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.1.6. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

3.1.7. Waar de verzoekende partij meent dat de verwerende partij de verscheidende omstandigheden, zijnde enerzijds onder meer het lang verblijf en anderzijds de integratie, niet als een geheel heeft onderzocht, mist haar stelling feitelijke grondslag. Immers blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk dat de verwerende partij alle elementen in het geheel heeft in overweging genomen in een globale beoordeling doch heeft geoordeeld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen in het buitenland. Vervolgens geeft de verwerende partij ook aan waarom de aangehaalde elementen, elk afzonderlijk, geen buitengewone omstandigheid vormen. De verzoekende partij toont voorts niet aan, gelet op het feit dat de door haar aangehaalde elementen afzonderlijk niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid, op welke wijze de samenhang van de verschillende door haar aangehaalde elementen wel een buitengewone omstandigheid zouden vormen.

3.1.8. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de gemachtigde niet of niet afdoende gemotiveerd heeft waarom de door haar aangevoerde elementen betreffende de verblijfsduur en de integratie niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden beschouwd, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing hieromtrent de volgende uitdrukkelijke motieven vermeldt: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. (...)*

Verder beweert betrokkene van 2006 in België te zijn. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur is bijgevolg geen buitengewone omstandigheden (RvS 24 oktober 2001, nr 100.223).

Verder verklaart betrokkene dat een terugkeer naar zijn land van herkomst in zijn stadium van integratie een werkelijk trauma zou betekenen. De elementen van integratie behoren echter tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.”

Aldus wordt wel degelijk afdoende gemotiveerd waarom deze elementen niet kunnen worden weerhouden, met name omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de verzoekende partij haar aanvraag niet kan indienen in het buitenland en de buitengewone omstandigheden bedoeld zijn als rechtvaardiging voor het indienen van een aanvraag in België en niet in het buitenland zodat de verblijfsduur geen buitengewone omstandigheid is en de elementen van integratie behoren tot de gegrondheid. De uitdrukkelijke motiveringsplicht houdt geenszins in dat de gemachtigde gehouden is om de motieven van de motieven te geven.

Er wordt herhaald dat, vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, de verwerende partij diende na te gaan of de aanvraag van de verzoekende partij wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Het oordeel van de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie en verblijfsduur niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden, is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen van verblijf en integratie kunnen niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend (cf. RvS 7 juli 2014, nr. 10.637(c)).

De hierboven geciteerde redengeving is dan ook pertinent en draagkrachtig.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat met al de door de verzoekende partij aangevoerde elementen inzake de buitengewone omstandigheden rekening werd gehouden en dat deze werden onderzocht in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Er wordt duidelijk gesteld dat de elementen die betrekking hebben op de integratie en illegaal verblijf geen buitengewone omstandigheid vormen. Uit de aanvraag blijkt niet dat de verzoekende partij een concrete en begrijpelijke uiteenzetting had gegeven over de wijze waarop de elementen van integratie en lang verblijf haar zouden verhinderen om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de reguliere procedure. Het is de aanvrager op wie de bewijslast van het aantonen van de buitengewone omstandigheden berust. Van de verwerende partij kon, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, derhalve niet worden verwacht

dat zij zou onderzoeken en motiveren waarom de aangehaalde elementen van integratie gedurende het verblijf in België voor de verzoekende partij alsook haar langdurig verblijf geen hinderpaal vormden om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de reguliere procedure. De Raad wijst er volledigheidshalve op dat, waar de verzoekende partij de bewijslast schijnt om te keren, het aan de vreemdeling is om de nodige bewijzen aan te brengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet, *in casu* dat er omstandigheden zijn die het bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit het land van herkomst een aanvraag in te dienen.

Er kan niet worden vastgesteld dat het bestuur onjuist of kennelijk onredelijk handelde waar het oordeelde dat deze elementen op zich reeds de gegrondheid van de aanvraag betreffen en nog niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Aldus blijkt evenmin dat de verwerende partij het begrip '*buitengewone omstandigheden*' zou hebben miskend.

De Raad wijst erop dat het aan de verzoekende partij is om haar grieven op concrete, precieze en nauwkeurige wijze te ontwikkelen en aan te tonen dat de gemachtigde bij zijn besluitvorming de grenzen van zijn beoordelingsvrijheid is te buiten gegaan of onzorgvuldig te werk gegaan is. Er kan enkel rekening gehouden worden met elementen die met de nodige precisie worden aangebracht (RvS 9 juni 2005, nr. 145.681). Ten dezen laat de verzoekende partij met haar voornamelijk theoretisch betoog na om *in concreto* aan te tonen dat de appreciatie van de gemachtigde omtrent haar integratie en verblijfsduur de grenzen van de redelijkheid te buiten zou gaan of dat zij niet met alle elementen van het dossier rekening heeft gehouden. De verzoekende partij blijft immers in gebreke te verhelderen op welke wijze de door haar aangevoerde integratie en verblijfsduur haar zou verhinderen om haar aanvraag bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland in te dienen.

Betreffende de argumentatie van de verzoekende partij dat de verwerende partij nalaat te verduidelijken waarom deze elementen van integratie en verblijf niet kunnen beschouwd worden als buitengewone omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase, meer nog, waarom dit niet kan in haar geval, dat eenzelfde feit tegelijkertijd een bijzondere omstandigheid kan uitmaken die een aanvraag in België verantwoordt en een reden om een verblijfsmachtiging toe te staan, dat artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet geen enkele aanduiding heeft welke omstandigheden al dan niet als buitengewone omstandigheid in de ontvankelijkheidsfase in aanmerking kunnen worden genomen, dat zij niet kan begrijpen waarom een deel van de elementen niet pertinent bevonden in het kader van de ontvankelijkheidsfase, aangezien de elementen als geheel naar voren werden gebracht in de regularisatieaanvraag, dat de bestreden beslissing geenszins aangeeft om welke reden deze elementen wel kunnen worden onderzocht bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag, maar niet in de ontvankelijkheidsfase, dat de bestreden beslissing niet afdoende motiveert waarom haar integratie of lang verblijf geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken en lijkt te willen aangeven dat de elementen van integratie zowel de gegrondheid als de ontvankelijkheid bepalen, wijst de Raad er op dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende elementen van integratie elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (*cf.* RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend. De Raad wijst erop, zoals reeds aangehaald, dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag verward worden met aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te bekomen. Voorts merkt de Raad op dat de verwerende partij oordeelde dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De verwerende partij wijst uitdrukkelijk naar het langdurig verblijf van de verzoekende partij in België alsook naar elementen van integratie, zodat blijkt dat de verwerende partij bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag en aldus de vraag of de aangehaalde elementen buitengewone omstandigheden zijn, voornoemde elementen in ogenschouw heeft genomen. Het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet weerhouden werden als buitengewone omstandigheden, betekent niet dat de aangehaalde omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase buiten beschouwing werden gelaten. Overigens laat de verzoekende partij na met haar betoog om *in concreto*

aan te tonen dat haar langdurig verblijf en integratie het haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt om haar aanvraag in het land van herkomst in te dienen en aldus een buitengewone omstandigheid uitmaken.

Gelet op hetgeen voorafgaat acht de Raad het niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk van de gemachtigde om deze elementen niet te weerhouden als buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België rechtvaardigen en de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

3.1.9. Met haar betoog over de buitengewone omstandigheden toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij *in casu* een invulling heeft gegeven aan het begrip 'buitengewone omstandigheid' die zou neerkomen op het eisen van het aantonen van overmacht of een onvoorzienbare buitengewone omstandigheid.

3.1.10. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij de feiten niet correct heeft beoordeeld of dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen noch dat met bepaalde elementen in het dossier geen rekening werd gehouden.

Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van de materiële motiveringsplicht aangetoond. De verzoekende partij toont ook niet aan dat er sprake is van een manifeste foutieve beoordeling.

3.1.11. De verzoekende partij lijkt een schending van het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel aan te voeren waar zij stelt dat uit de bestreden beslissing geen belangenafweging, waarbij een reëel evenwicht wordt nagestreefd tussen het individuele en het openbare belang, blijkt en dat niet blijkt hoe een evaluatie van haar persoonlijke situatie heeft plaatsgevonden.

Door louter te stellen dat een belangenafweging diende te gebeuren waarbij een reëel evenwicht wordt nagestreefd tussen het individuele en het openbare belang, en dat dit niet gebeurd is, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het evenredigheidsbeginsel geschonden is. De Raad dient op te merken dat hij optreedt als annulatierechter en dat hij zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing heeft uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur. De verzoekende partij toont het disproportioneel of kennelijk onredelijk karakter van de bestreden beslissing op dit punt niet aan.

De Raad merkt immers op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat te dezen gelet op hetgeen voorafgaat niet het geval is.

Een schending van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.1.12. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheids-, vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel, alsook het criterium van de redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in

overweging te nemen alsook van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.2.1. Haar tweede middel zet de verzoekende partij uiteen als volgt:

“DOORPAT.

Artikel 74/11 van de Vw. voorziet :

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. "

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Namelijk, het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

EN DOORPAT. ook een inreisverbod werd afgeleverd ten belope van drie jaar en het valt niet te ontkennen dat de tweede bestreden beslissing verzoekers recht op familie- en privéleven in het gedrang brengt.

TERWIJL.

1. Overwegende dat in huidig geval tevens moet worden verwezen naar artikel 8 EVRM dat voorziet in de bescherming van het gezinsleven en de bescherming van het privéleven.

Het begrip "gezinsleven" in het voormeld artikel 8, eerste lid, van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

Er dient in dit kader te worden verwezen naar het recht op privéleven verankerd in het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, dat het recht inhoudt om affectieve relaties met anderen te onderhouden noodzakelijk voor het ontwikkelen van hun eigen persoonlijkheid. (J. VELU, Convention européenne des droits de l'Homme, R.P.D.B., complément, T. VII, Bruxelles, Bruylant, 1990, p.536, n°652).

Rekening houdende met het feit dat dit aspect zeer nauw verbonden is met de vrije ontwikkeling van de persoonlijkheid, heeft men in het verleden reeds geoordeeld dat het recht op privéleven onder meer het recht inhoudt op sociale contacten van een individu met zijn gelijken (Ergéc R & VELU J., La Convention européenne des Droits de l'Homme, Bruylant, Bruxelles, 1990, p.536, n°652).

Hierbij dient dus bij het uitvaardigen van een beslissing een juist evenwicht te worden geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker en de belangen van de Belgische Staat in het kader van de

bescherming van de openbare orde anderzijds (R.v.St., nr 167.847 van 15 februari 2007; RW, nr. 14250 van 17 juli 2008).

Bij het verwijderen van verzoeker van het Belgische grondgebied dient men na te gaan of een juist evenwicht wordt gerespecteerd tussen de belangen van enerzijds verzoeker m.n. de eerbied voor zijn privéleven en anderzijds de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare inbreuken.

*Het recht op respect voor privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM doet in hoofde van de Staat een middelenverbintenis ontstaan. De Staat ter zake dient zodanig te handelen dat betrokkenen een normaal familiaal/privéleven leven kunnen lijden en in het kader van dit familiaal leven duurzame en daadwerkelijke relaties kunnen opbouwen. (SUDRE, F., *Droit international et européen des droits de l'homme*, Presse Universitaire de France, Pars, 1999, 258; CDH, Eriksson, 22juni 1989, Serie A. 156, § 58).*

De Belgische overheden zijn daarenboven niet alleen gehouden passief enige schade te brengen aan de vrijheid van het individu om een normaal privéleven of familieleven te leiden, eveneens dienen zij actief er voor te zorgen dat aan het individu de facto de mogelijkheid wordt gegeven een gezinsleven en privéleven te leiden.

*VELU heeft in dit verband terecht opgemerkt dat: « Il est en effet manifeste que la Convention Européenne de sauvegarde des droits de l'Homme englobe dans le droit au respect de la vie privée le droit d'entretenir des relations avec autrui dans le domaine émotif afin de développer sa propre personnalité »(J. VELU, *Convention européenne des droits de l'Homme*, RPDB, Complément, T. VII, Bruxelles, Bruylant, 1990, p.536, n°652).*

Verschillende arresten van de Raad van state hebben de noodzaak van afwezigheid van een disproportionaliteit tussen het respect dat men dient te hebben voor het grondrecht, gewaarborgd door artikel 8 EVRM, benadrukt en meer bepaald gesteld dat de afweging tussen de gehanteerde middelen (weigering vestiging) en het beoogde doel (immigratiepolitiek) niet onevenredig mag zijn (zie o.a. C.E., n°64.908, 27.2.1997, Chr. dr. pub., 1998, n°, p.l 11).

Uit het recht op eerbiediging van het gezinsleven vloeit niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven en/of privéleven te onthouden, maar dus ook een positieve plicht. met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven en/of privéleven.

*Omwille van het recht op bescherming van het privéleven dienen de staten met name die maatregelen te nemen die nodig zijn om dit recht mogelijk te maken (DE HERT, P., *Artikel 8 Recht op privacy*, in *Handboek EVRM, Deel2, volume 1, V ANDE LANOTTE, J. En HAECK, Y. (éd.)*, Antwerpen, Intersentia, 2004, 740).*

*In de zaak Johnston v. Ireland (1986) wordt als critérium voor de beoordeling van positieve plichten inzake artikel 8 E.V.R.M. geformuleerd dat staten een fair evenwicht moeten nastreven tussen het algemeen belang en de belangen van het individu (DE HERT, P., *Artikel 8 Recht op privacy*, in *Handboek EVRM, Deel 2, volume 1, V ANDE LANOTTE, J. En HAECK, Y. (éd.)*, Antwerpen, Intersentia, 2004, 741).*

Dat het EHRM zich hierover al heeft uitgesproken : « bien qu 'en vertu d'un principe de droit international bien établi, les Etats conservent le droit de contrôler l'entrée, le séjour et l'éloignement des non nationaux sur leur territoire, l'exercice de ce droit souverain peut néanmoins poser problème lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'éloignement de l'intéressé constituerait une violation d'un droit fondamental reconnu par un instrument international d'effet direct. En l'occurrence, les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la Loi du 15/12/1980 ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat belge a souscrit. Au titre de tels engagements figure notamment la protection des droits garantis par les article 3 et 8 de la Convention de sauvegarde des droit de l'Homme et des libertés fondamentales ». (C.E.D.H. arrêt Soering / Royaume Uni du 07/07/1989)

Vrije vertaling : Zelfs al beschikken de Staten over het recht de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van burgers op het territorium te bepalen, het uitoefenen van dit recht kan problemen stellen als er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van een betrokkene een schending zou uitmaken van een fundamenteel erkend recht met directe werking. De bevoegdheden en machten toegekend door artikel 7 van de Wet van 15/12/1980 kunnen er niet toe leiden dat de

administratieve overheid de internationale verplichtingen van de Belgische Staat niet naleeft. Daartoe behoren der artikelen 3 en 8 EVRM.

Dat de RvV ook al heeft herhaald « si l'introduction d'une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9 al. 3 de la Loi du 15/12/1980, n'a pas pour effet d'entraver la mise en œuvre des pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la même loi, il n'en demeure pas moins que l'autorité administrative reste tenue, au titre des obligations générales de motivation formelle et de bonne administration qui lui incombent lorsqu'elle prend une décision quelle qu'elle soit, de statuer en prenant en considération tous les éléments pertinents qui sont portés à sa connaissance où elle statue » (C.C.E. 31 juillet 2008 n° 14.731 et 14.736)

Vrije vertaling : Zelfs als de indiening van een aanvraag conform artikel 9 van de Wet van 15/12/1980 de bevoegdheden van de politie conform artikel 7 niet uitwissen, de administratieve overheid blijft ertoe gehouden haar beslissing te motiveren op basis van alle pertinente en gekende elementen van de zaak.

2. Overwegende dat de bestreden beslissing (bijlge 13sexies) zonder enige motivering een inreisverbod instelt van 3 jaar.

Het inreisverbod in de beslissing is genomen op grond van artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, krachtens hetwelk de duur ervan dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding aangaande de voormelde bepaling van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." {PariSt. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23}.

Er is geen enkele motivering daaromtrent.

Gelet op hetgeen voorafgaat dient geoordeeld dat, wanneer het bestuur toepassing maakt van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, het zich onder meer moet vergewissen van de elementen die het privéleven van de betrokken vreemdeling constitueren, wanneer er indicaties voorhanden zijn die wijzen op het mogelijke bestaan van een in België bestaand privéleven/familieleven (zie administratief dossier). In casu bestwist verzoeker dat ook maar enige afweging heeft plaatsgevonden : in de bestreden beslissing wordt gewoon NIET gemotiveerd omtrent het opleggen van het inreisverbod en meer bepaald de duur van het inreisverbod.

Er wordt enkel op quasi automatische wijze een dergelijk verbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar die wettelijk is voorzien in geval van het niet opvolgen van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Waarom in het inreisverbod de maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Het gebrek aan enige motivering maakt dat er schending is van de motiveringsplicht die wordt opgelegd aan de overheid.

Dat dit inreisverbod met maximale duur in gegeven omstandigheden niet wettelijk gemotiveerd of verantwoord wordt.

Het willekeurig toepassen van een inreisverbod ontnemt de rechtszoekende vreemdeling de mogelijkheid van een daadwerkelijk beroep in de zin van artikel 13 EVRM te kunnen instellen : wie neemt nog het risico geen uitvoering te geven aan een bevel als automatisch, na de termijn van 30 dagen, lopende de procédure, zonder enige pertinente motivering een reisverbod wordt opgelegd en dan nog voor de maximumtermijn ?

Het totale gebrek aan enige motivering dienaangaande werd reeds gesanctioneerd : zie aldus

RvV nr. 98.002 van 27/02/2013.

RvV nr. 94.430 van 21/12/2012.

ZODAT.

Het tweede middel gegrond is."

3.2.2. Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11, § 1, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet en naar het feit dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan daar de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 juni 2013, haar betekend op 11 oktober 2013.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt dan ook geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering eveneens afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In casu is de toepasselijke wetsbepaling artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

De verzoekende partij stelt dat de bestreden bijlage 13sexies een inreisverbod van drie jaar instelt zonder enige motivering, dat het inreisverbod genomen is op grond van artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet krachtens hetwelk de duur ervan dient vastgesteld te worden door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Zij wijst op erop dat tot een individueel onderzoek dient te worden overgegaan, dat er geen enkele motivering is daaromtrent. Zij meent dat wanneer het bestuur toepassing maakt van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, het zich onder meer moet vergewissen van de elementen die het privéleven van de betrokkene constitueren, wanneer er indicaties voorhanden zijn die wijzen op het mogelijks bestaan van een in België bestaand privéleven/familieleven, waarvoor zij naar het administratief dossier verwijst. De verzoekende partij betwist dat enige afweging heeft plaatsgevonden, dat in het inreisverbod niet wordt gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod, dat enkel op quasi automatische wijze een dergelijk verbod wordt opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar, doch dat niet wordt uiteengezet waarom de maximumtermijn wordt gehanteerd.

De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie

van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “*De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.*” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij enigszins een individueel onderzoek heeft gedaan bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Het opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Zonder het bestuur de verplichting te willen opleggen te motiveren aangaande alle argumenten die in een aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen werden opgenomen, moet minstens uit de bestreden beslissing blijken dat er wel degelijk rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Daar waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen aangeeft dat het de verzoekende partij vrijstaat om een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen omwille van humanitaire redenen, beroepsredenen of studieredenen, dient erop gewezen te worden dat het bestaan van deze mogelijkheid (voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet) de gemachtigde niet ontslaat van zijn verplichting uit artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet om bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, en zodoende met de concrete elementen die blijken uit het administratief dossier van de verzoekende partij.

Ten overvloede benadrukt de Raad dat hij niet in de plaats van het bestuur kan het dossier beoordelen en vaststellen dat er mogelijk geen specifieke omstandigheden voorhanden zijn die zich verzetten tegen het opleggen van de maximumtermijn van 3 jaar.

De motivering is bijgevolg niet afdoende en niet evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een schending van artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt aangenomen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 november 2013 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp voor wat betreft het inreisverbod.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER